Ч. 113. Неділя 6 червня (24 мая) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Ухвалене буджету. — Угорска криза. — З Туреччини.

В дальшім ході нарад палати послів над наглячим внесенем п. Шустерщіца про концесию уділену мадярским фінансістам на банк аґрарний в Босні промавляли ґенеральні бесідники Бельоглявек і Крек. По їх промовах приступлено до голосованя і ухвалено наглячість внесеня. Розпочала ся дискусия над внесенем і перший забрав слово п. президент міністрів бар. Бінерт. Бесідник заявив ся против внесеня кладучи натиск на те, що австрийске правительство в справі босаньского банку буде пильно стояти на сторожи босаньского населеня. По промовах кількох бесідників засїдане о год. $8^1/_4$ вечером замкнено, не піддаючи внесеня під голосоване. Реченець слїдуючого засїданя буде послам поданий письменно.

На послїдній нараді з клюбовими провідниками заповів бар. Бінерт, що коло 15 с. м. попросить палату о рішучу децизию в справі буджету. Поки що дуже сумнївна річ, щоби палата могла до 24 с. м. ухвалити повний буджет хочби з огляду на напливаючі нові наглячі внесеня. Ухвалене буджету по 25-ім не довело би до цїли, бо й палата панів хоче мати час до дебатованя, а до того в тім часї припадає ще одно сьвято. Бар. Бінерт не хоче дати ся зневолити опозициї, яка на словах впевняє, що нібито не має нічого против ухваленя буджету, щоби змилити прозорливість правительства і з тої причини внесе буджетову провізорию до палати зараз по 15-ім червня, коли до того часу не буде мати певности щодо ухвали буджету.

З Відня пишуть: Угорска криза тягне ся в безконечність. Цїсар не поїде вже до Пешту, лиш тут в сім тижни, імовірно вже завтра, прийме угорских міністрів. Єсть бажанем Монарха, аби перед єго виїздом до Ішлю скінчила ся криза. Як звістно, сторонництво независимости відкинуло просто плян Векерлього, котрий мав бути новою угодою всїх мадярских сторонництв з Короною, угодою торжественною, затвердженою соймом, обовязуючою для слїдуючих кабінетів і сторонництв. Натомість сторонництво независимости забажало виключно само обняти правительство, а щоби Корона на то згодила ся, зрекло ся всїх своїх жадань аж до нового сойму, вибраного вже на основі нової виборчої реформи. Кажуть, що такий меморият представило оно Цїсареви. Отже коли би Корона згодила ся на то, було би лиш відложене жадана на які два лїта. Сторонництво независимости обсадило би своїми людьми адміністрацийні місця і розпоряджало би скарбом, значить могло би перевести вибори дуже для себе користно, а відтак в новім соймі поставило би може якісь значно збільшені жаданя. Крім того видача Угорщини в руки сторонництва независимости було би відверненем Короны від всїх приклонників угоди з 1867 року. Отже ясна річ, що Цїсар не міг згодити ся на предложене сторонництва независимости.

Оно й само усумнило ся в можливість такого обороту і тепер виступило з таким предложенем: Новий кабінет буде переважно кошутівский, одначе дві теки одержать инші сторонництва, а на президента буде покликана особа довіря Корони, однако прихильна кошутівцям, на пр. бувший міністер скарбу Люкач. Привилей спільного банку буде продовжений на два або три лїта. Справа войскових жадань буде передана новому соймови, котрий вийде з виборів довершених після реформи виключаючої плюральність і взагалї ширшої від проекту Андрашого. Той новий сойм збере ся найпізнїйше в осени слїдуючого року і він полагодить оконечно справи: банкову, митової границї і войскових жадань. Тимчасом же сторонництво независимости, обнявши правитель-

---

4)

Образки з подорожи по Америці.

Після Т. Келїнґа, дра Лямпрехта, Урбана і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Тимчасом увійшов до родинної кабіни капітан в супроводі корабельного лїкаря. Була то звичайна інспекция. Бідні людиска зараз обступили лїкаря. Один жадав якогось ліку від морскої хороби, другий хотів, щоби єго віддали до лязарету. Многі жалували ся на злий харч та на бруд і домагали ся якоїсь заради. — „Пусте!“ — відповів їм лїкар коротко. Відтак сягнув до кишенї від камизельки і виймив кілька пігулок — загальний лїк на всяку біду і нужду на межипокладі — та роздавав їх щедро просячим. Коли переходив коло жінки з хорою дитинкою, здвигнув непевно плечима і записав їй більшу порцию страви і молоко. — Коли до вечера не буде лїпше, то до лязарету — замуркотів собі під носом і пішов дальше. Жінка не розуміла з того анї слова і лиш задумана споглядала стовпом за лїкарем.

Корабельні володарі були переконані, що сповнили свій обовязок і могли тепер вийти з межипокладу. По лици їх було видко, що загально взявши, були вдоволені пасажирами. Але розчаровані пасажири виявляли свою злість бодай тим, що кляли, ганьбили та відгрожували ся в страшний спосіб. Але людских голосів не було чути серед гуку филь і шуму вихру. Не було ніякої надії, ніякого зменшеня мук! Цїла тота маса людий попала в якусь глуху задуму. Мене опанувало якесь незнане менї доси чувство.... Оттут розсїла ся мара бідноти, фізичної і моральної здедащілости, а до того прилучала ся ще божевільна обава нужденної заглади, мокрого студеного гробу. Отсе вид суспільної нужди, від котрого аж волосе на голові дубом стає.

Я вернув назад до нашого пересїку. Подібний образ, лиш може не так яскравий. З малими виїмками „межепокладці“ повитягали ся на своїх леговищах, бо їх мучила морска хороба. Декотрі, надїлені особлившою відпорною силою, лежали або сиділи в присїнку, найзноснїйшім ще місци з цїлого межипокладу. Але розположене духа у всїх було дуже пригноблене, навіть охота до гри в карти або гранку у всїх була щезла. Мене мучила нудьга в сїм пустім, позбавленім дневного сьвітла місци. Я хотів піти за приміром одного з товаришів подорожи і читати, але менї не ставало сили позбирати хоч би лиш на одну хвилинку свої гадки до купи. — — —

А филї все ще котили ся почерез поклад і парова труба гуділа страшенно, відтак затріщало і застогнало знову мовби голос якоїсь конаючої зраненої потворя, кілько лиш разів корабельна шруба підняла ся понад воду. Тоті застрашаючі шуми і гуки всїлякого рода міняли ся майже в правильних відступах часу аж до пізної ночи.... — страшна музика, пригривка до божевільної катастрофи.... Мене на моїй нужденній постели взяв ся такий настрій, на який не можу знайти назви. Замкнений, позбавлений свободи, непевний того, чи ще колись побачу сьвіт божий....

Коби лиш раз щось вже стало ся, щось незвичайного, та коби лиш не сидїти тут в глухій самотї та не мучити ся сею убийчою нудьгою! В таких хвилях чоловік не питає богато, чи буде жити чи нї. Лиш коби видобути ся із сеї зараженої нори, хоч би й прийшло ся бороти ся з бурею і филями!.. Коби лиш розпукла ся тота стара скриня! — Нехай би прийшло й до катастрофи! Страшно красна гадка. Я зачав нею одушевляти ся. А хибаж могло би бути щось більшого як видовище так величезного сумогляду! Кількасот людий, що хотять ту дрібочку свого житя вибороти від сил природи!.. Сьмішно!..

*

І я видів, як они подурівши зі страху, вибігали з кают... панї боса і простоволоса а її чоловік лиш в нічній сорочцї. — А чи то так яло ся, мої паньство? Прецї народови треба завсїгди присьвічати добрим приміром...

А з межипокладу вибігають цїлими гурмами мужчини, жінки, дїти. В їх чертах лиця пробиває ся розпука, обава смерти і злість. Як дикі зьвірі бють ся всї на купу; хто не міг видбути ся наперед, того розтолочили. Сильний має право. Стїна, що їх розділяла, завали-

ство, з'обовязує ся ухвалити закони і кредити на уоруженє, вибрати членів делеґациї і забезпечити нормальний єї хід, полагодити безпроволочно всі предложеня, від котрих зависить правильний хід справ цілої монархії.

Нині др. Векерле нараджує ся з бар. Еренталем, котрий саме в тій цїли вернув до Відня з Ґроа-Скаль, а завтра на авдиєнциї у цїсаря будуть насамперед ті два міністри, а відтак речники сторонництва независимости, міністри Кошут і ґр. Аппоній. Але кажуть, що та друга авдиєнция може бути відкликана.

Цїла турецка праса займає ся справою Крети, підносячи, що коли держави виконуючі опіку над Кретою, полишили на нїй свої залоги, дали Туреччині запевнене що до удержаня зверхности Туреччини над тим островом. Висланє войск на Крету мало на цїли: удержати лад і побудити серед людности довіре, а відкликанє войск означало би лише те, що лад вже цїлковито привернено. Крім того турецкі часописи зазначують, що кретеньска справа зовсім не єствує в репертуарі міністерства заграничних справ. „Tanin" каже, що Крета є невідлучною частию турецкої держави. Коли би по відкликаню залог европейских держав Греция обсадила Крету своїми войсками, то Туреччина починить такі кроки, як би часть турецкої держави обсадили чужі войска. Подібно пишуть инші часописи. Зате в дипльоматичних кругах переконані, що кретеньска справа буде полагоджена успішно, що Греция не підийме ся ніякого кроку в тій справі, то значить, що по відкликаню европейских войск грецкі войска не будуть пробувати обсадити Крету, а супротив того рівнож Туреччина не буде змушена до якоїсь ворожої акції супротив Грециї.

Новинки.

Львів, дня 5-го червня 1909

— Титул надзвичайного професора університету у Львові надав Є. В. Цїсар приватному доцентови історії фільософії, радникови прокураторії скарбу дрови Витовтова Рубчиньскому.

— Іменованя. Президия гал. кр. Дирекциї скарбу іменувала официялів канцелярийних: Йос. Копиту, Йос. Провя, і Войт. Токара ад'юнктами канцелярийними в IX кл. ранґи, а канцелїстів: Фр. Васькова, Юл. Копачиньского, Март. Козолубского, Касп. Каву і Стан. Дамма, официялами канцелярийними в X кл. ранґи для галицких властий скарбових.

— Телефон Львів-Черніведї. Дня 10 червня с. р. віддасть ся до прилюдного ужитку межимістову телефонїчну лінію Львів-Чернівці ч. 3829. До тої лінії присилено крім Львова центральні телефонїчні стациї в Станиславові і Коломиї, а чере ч те й телефонїчні сїти в сих обох містах допустить ся від згаданого дня також до межимістових розмов.

— Дрібні вісти. В Городенці відбудуть ся завтра з полудня перші загальні збори членів філії Руск. Тов. педаґоґічного. — Старший лікар пов. др. Обтулович доніс фізикатови, що дня 29 мая сконстатував в Сороках коло Ляшок 7 случаїв пятнистого тифу. — До фабрики п. Добржаньского при ул. Янївскій ч. 50 добули ся злодії та вкрали єму всїлякі знаряди і части машин вартости 300 К. — Міскому псярникови Густавови Зіглеви вкрадено з пасовиска коня і лошатко. — В Петербурзї виділено 1280 студентів, котрі не могли заплатити вписового. Складка суспільности не богато помогла, бо зібрано ледви 1200 рублїв, з котрих дано запомогу ледви 48 студентам.

— Пригода на зелїзници. Дирекция зелїзниць державних доносить: Підчас пересуваня возів поїзду товарового ч. 1767 на стациї в Миколаеві Дроговижу в ночи на 5 с. м. наїхав поїзд товарний виїзджаючий до Львова на инші вагони, в наслїдок чого в'їзд поїздів зі Львова був затарасований так, що подорожні нічного поїзду зі Львова до Борислава мусїли в Миколаєві Дроговижу пересїдати ся. Зі служби зелїзничої нїхто не потерпів нїчого. Перешкоду в руху усунено ще в ночи.

— Сензацийні самоубийства. До одного з львівских готелїв заїхала перед двома днями молода пара, котра записала ся яко Шнайдери, брат і сестра, з Дрогобича. Коли обоє майже не виходили з комнати, а навіть там казали приносити собі обід і вечеру, впало то в очи властителеви готелю, а він побоюючись втрати зарібку або ще й якоїсь неприятности зі сторони полїциї, пішов на полїцию і дав знати, що має у себе якихсь непевних гостий, котрі завинили єму 40 К. Висланий аґент полїцийний п. Зайнфельд пішов тодї до готелю, а коли по довшім пуканю молодий мужчина впустив єго до комнати, сказав єму, чого прийшов. Шнайдер відповів тодї, що має у Львові стрия, професора Шнайдера і написав на карточці: „Прошу прийти зараз. Стах", та дав єї аґентови з просьбою, щоби єї доручено професорови Шнайдерови, а що до довгу, то сказав, що вечером прийдуть з Дрогобича єго родичі і заплатять.

Успокоєний аґент пустив ся вже виходити, коли сестра Шнайдера блїда і очевидно хора, котра доси лежала на постели з мокрим ручником на голові, попросила єго, щоби поміг їй вийти до виходка, бо она слаба. П. Зайнфельд при помочи покоївки повів єї, а она тодї попросила, щоб позволено єї братови увійти разом з нею, що і стало ся. Ледви замкнули двері за собою, як у виходку роздали ся два вистріли один по другім. Присутні кинули ся до дверий, в котрих показала ся панна і впала на руки покоївки В середині лежав молодий мужчина неживий з револьвером в руці. Завізвано зараз стацию ратункову, котра тяжко ранену панну відставила до шпиталю.

Небавком явив ся проф. Шнайдер і вияснив цїлу справу. Обоє молоді не були ніякими єго свояками. Она називає ся Ванда Вонсовичівна, єсть донькою властителя реальности в Дрогобичи, має лїт 23 і була учителькою в Трускавци та мешкала у віллї проф. Шнайдера, а він називає ся Станислав Кольбе, має лїт 24 і був практикантом лїсовим в Трускавци. Перед кількома днями одержав проф. Шнайдер лист з Трускавця, повідомляючий єго о втечі їх обоїх і з порученєм, щоби їх придержати.

Ревізия в комнаті не викрила ніяких паперів аьі річий подорожних, лиш на марморі шафки було виписане хемічним олївцем: Причина: Житє не варте, щоби й плюнути на него. Обоє денати. „Finita la comedia". А на відворотній стороні рахунку готелевого було написано: Рахунок заплатить ся почтою. Віднести ся до Станислава Вонсовича в Дрогобичи. Особа компетентна повідомлена.

Другого самоубийства, в котрім грає якусь ролю звістна з голосного процесу в Кракові пані Боровска, допустив ся нині над раном в Кракові тамошний адвокат др. Володимир Левицкий, котрий стрілив до себе з револьвера в голову і зранив ся смертельно. Єго знайдено лежачого на земли прикритого колдрою. Куля пробила єму правий висок і застрягла в мозку. Конаючого відвезено до шпиталю.

Др. Левицкий був, як кажуть, знамени тим оборонцем в справах карних, знаним між иншими з процесу п. Боровскої против социялїстичної ґазети „Naprzód". Сензацию викликала вість, стверджена непохитно полїцнєю, що якраз тої ночи перебувала у него пані Боровска. Она також перша повідомила о тій подїї поготівлю ратункову.

ла ся, кают і межипокладу вже нема, людий першого і другого степеня вже ніхто не знає. На яких же крихких основах спочивають всї людскі институциї! Всї так делїкатно скопструовані понятя права і моральности привязані лиш до місця і часу. Скоро не стане тих моментів, то они розлетять ся без слїду...

Але високо понад всїми стоїть немило сердна природа. Люто завиває вихор, висше котять ся филї забираючи без ріжниці все: і щогли і вітрила, дилї і людскі трупи. Відтак дібрали ся до самого серця пароплава... Високо розбризла ся вода — роздав ся гук і все минуло...

А розбиток потапав, щораз більше і більше... Який же то величний спокій там на долинї! Голова мене вже не лупає — — —

Я сплю.

*

Як довго я спав, того вже не памятаю. Коли я пробудив ся — той сам образ: душна тишина як далеко і широко, котру перебивав хвилями скрипіт шруби і стогни хорих на морску хоробу. До того все ще блимало тих кілька нафтових лямп мов блудні огники серед сего пустого заразниками недуг переповненого місця.

Я підняв ся лиш з трудом з моєї нужденної постелї і мене знов голова страшенно розболїла, що майже притомність тратив; до того прийшло ще загальне ослабленє і якийсь дивний страх, якого я ще нїколи в житю не зазнав. Мацаючи руками, порушав ся я дальше. Куди я поправдї хотів іти, сам не знаю. Остаточно навкучило ся менї заздно мацати і я вернув ся назад та з великим трудом виліз знов на свою постїль. Зле віджививлюванє, зворушенє і страшенний сопух позбавили мене всеї сили.

В слїдуючих днях лежав я мов колода; то піт виступав на мене, то знов брала така дрож, що я аж зубами дзвонив. Відтак напав мене знов сон, з котрого рух корабля і гук машини часто мене будили. Той стан зміняв ся без перерви а крім того насували ся менї знову образи корабельної катастрофи. Я пробовав підняти ся, але мимо волї перевернув ся знову на постїль.

Нараз зробило ся ясно, показало ся сьвітло. По довгій темній ночи спала заслона сьвітлового проводу і люки поотвирано. Менї так якось легко стало ся на души, як давно вже так не було. Сьвітло пробудило всї жизненні сили до нової дїяльности. Нїхто не годен поняти в такій хвили радости замкненого мов у вязници межипокладця. Всї тїшили ся, танцювали і скакали до сонця. — Житє в сьвітлї і сонци! То проста фільософія житя чоловіка з народу.

Та й менї так здавало ся, мов би я воскрес.

*

А тепер подивім ся, де тота сила, що жене там велитом по мори, не питаючи, чи над ним лютить буря і здоймає филї як гори. Як она то робить і як виглядає?

Може в половині задної части корабля, більше менше там, куда іде границя межи великим царством пасажирів першої кляси і трохи меншим тих з другої кляси, переходять серединою корабля головні дороги. Лиш на головнім і верхнім покладї, на право і лїво іде вузка доріжка, при котрій єсть богато малих дверий, підчас коли по другім боцї з поза відхилених матових шиб віє горячим вохким духом а поза зелїзними стїнами чути безнастанний глухий гуркіт і стукіт. Поза малими дверми мешкають машиністи а поза дрожачою зелїзною стїною з малими матовими віконцями сувають ся і стукають ся безнастанно як день так ніч толоки і корби найбільших парових машин на сьвітї. Деякі вузонькі двері стоять відхилені а подорожний, що случайно туди заблукає ся, може заглянути і придивити ся, що то там такого дїє ся.

Впрочім не побачить він там богато з того справдешного руху. З гори — а до того пересїку, де машини, можна задля безпечности лиш з гори заходити — видко лиш якийсь лябіринт зелїзних рур та величезних з литого зелїза пороблених ніби якихсь валків чи щось, сходї і драбини, стовпи і підпори та вузонькі ґалєрийки а відтак якісь несамовиті сталеві залки, котрі в деяких місцях нараз летом блискавки висувають ся з якогось отвора і знов з него всувають ся а то повтаряє ся що хвиля. То все разом, в чім звичайне око не годно доглянути ніякого ладу і порядку, називає ся, як то поясняє провідник, машиною і то лївобічною машиною.

(Дальше буде).

Всячина

для науки і забави.

— **Поворот з виправи до полудневого бігуна.** Пароплавом „Папарос“ вернуло сами днями до Льондону пять членів Шекльтонової виправи до полудневого бігуна, а то: Джуіс (Joyce) перший завідатель складів роблених в дорозі підчас виправи; Вільд, котрий мав під своїм доглядом коні і пси, ґеольоґ Прістле (Priestley), маляр Маротр і шофер та електротехнік Дей (Day). Розпитуючим їх дневникарям так розповідав п. Вільд:

Ми прилучили ся до походу і нам здає ся, що ми сповнили свою повинність. О відкритях, які ми поробили, розповість вам поручник Шекльтон. Наша задача обмежала ся лиш на то, щоби служити виправі на цілеччині за лоцманів.

— А далекож ви зайшли? — Ми дійшли до 88,23 степеня ширини, отже дійшли далеко близше до бігуна, як хто небудь перед нами, чи то до полудневого чи північного бігуна. Коли ми завернули з дороги, були ми ще лиш 111 миль (анґлійских, 27 наших) віддалені від нашої цїли. Ми мусїли вертати, бо нам неставало поживи. Коли ми вибрали ся з побережа, настав конець всему зьвіриному і ростинному житю. Перед нами видніла ся найвиразнїйша снїгова і ледова пустиня, по котрій завиваючи, дув вітер звичайно з полудневого сходу. Часами була така студінь, що студений як лід воздух, котрий ніби ножем різав нам лице, запирав в нас дух, а на то зе було нїякого способу, як хиба щось їсти. Голод серед такої студени значить нехибно смерть.

— А щож ви їли? — Головно коржики („пляцки“) з мяса і біскіти. Ми мали з собою сир, чоколяду, коржики з мяса і чай. До варення служив нам алюміневий прилад „Прімус“. Ми варили собі на нім страву звану „гуш“ (hoosh) т. є. мішанина мясного порошку з подробленими біскітами на воді. Воду робили ми собі із снїгу. Ми позабирали були з собою свої шатра і міхи до спаня, котрі пороблені були з кожухів. Кождий з нас мав такий свій міх і на ніч влазив в него та затягав его аж під бороду. Як би вам колись прийшло ся ночувати на дворі при 70 або 80 степенях морозу, то раджу вам, скоро будете їхати псами запряженими до саний, взяти собі до того міха пса. Він робить таку добру службу як банька з теплою водою до огріваня.

— А вам же не переїв си той ваш „гуш“?

— На кораблї і недалеко від берега мали ми ще й инше мясо. Та й мясом з морских псів не треба покидати ся; оно в смаку подібне до волового. Та й про пінґвінів треба з признанем згадати. Грудь пінґвіна дає несогірше мясо, котре має подібний смак як дика качка. Ми видовбували товщ а відтак само мясо з груди смажили на маслї або на лою. Впрочім то й не така трудна річ сполювати кілька морских псів або пінґвінів. Одні і другі дуже ласкаві, а що они ще нїколи людий не видїли, то стоять спокійно і не втікають, отже можна їх тільки сполювати, кілько хто хоче. Коли ми відтак зайшли дальше в глубину краю, мусїли ми, чи хотїли чи нї, живити ся кіньским мясом. Ми мали богато коний, куциків, з собою; з тих мусїли ми три застрілити, щоби в виду недостачі поживи охоронити ся від голодової смерти.

— А в справі тоалєти не мали ви трудностий? — Нї — відповів пан Вільд усьміхаючись — там, бачите, нема перед ким величати ся своїм одїнем. Я кругло пятнайцять не діль не здоймав з себе свого одїня. — Ті три панове, що супровожали поручника Шекльтона в поході з Гит Поінт, були: др. Маршаль, що мав головний надзір над всїм, поручник Адамс, котрий робив метеорольоґічні спостереженя і п. Вільд. П. Джуіс, котрий обзнакомлений добре з підбігуновими відносинами, машерував позаду яко одвічальний шеф відділу провинтового і харчівного а в своїй службі послугував ся самоїздом, першим, який бачили тут сї пусті сторони.

— **Найстарша на сьвітї супружа угода.** В знайденім в лютім 1906 р. в Єгиптї папирусї, котрий тепер переховують в берлиньскім музею, відчитано недавно тому слїдуючу найстаршу на сьвіті супружу угоду, списану в чисто єллиньскій (грецкій) мові: „В семім роцї королївского володіня Александра, сина Александра, в 14. роцї, сатрапії Птолемея (311 — 310 пд. Хр.) в місяци діос. Супружа угода Гераклейдеса і Деметриї. Гераклейдес бере собі за жінку Деметрию з Кос, рідну доньку єї батька Лептинеса з Кос і матери Фільотіс, яко вільний вільну, котра приносить з собою одїж і окраси вартости 1000 драхм“. Дальше слїдують постанови що до вибору осїдку, о котрім мають рішити муж разом з тестем. Опісля слїдують постанови що до можливого прелюбодійства, о котрім має рішати мировий суд вибраний обома сторонами. Прелюбодійство має в кождім случаю потягнути за собою розвід а коли би виноватий був Гераклейдес, то має обовязувати слїдуюча постанова. Коли же би Гераклейдеса зловлено на такім вчинку а Деметрия могла то доказати перед замовленим судом з трох мужів, то Гераклейдес має їй звернути внесене віно в сумі 1000 драхм а до того ще заплатити 1000 драхм в александрийскій срібній валютї. Наконець слїдують ще постанови що до виконаня сеї угоди а відтак підписи шістьох сьвідків.

— **Допитав ся.**

Фельдвебель: Чуєте, Мельницкий, ви найдурнїйші в цїлої компанії. Чи ви маєте ще яких братів — Мельницкий: Маю, одного брата, пане фельдвебель. — Фельдвебель: Так? Чи і він такий дурний як ви? — Мельницкий: Він ще дурнїйший від мене, пане фельдвебель. — Фельдвебель: А чим же він? — Мельницкий: Фельдвеблем, пане фельдвебель.

— **Дитинячий розум.**

Марійка: Правда, мамо, коли хтось завстидає ся, то почервонїє ся? — Мама: Так, моя дитинко. — Марійка: А чому вуйко лиш носом встидає ся?

Телеґрами.

Відень 5 червня. Перебуваюча тут специяльна місия турецка з'явила ся нинї в будинку парляменту. Опроваджувана директором парляменту оглянула она будинок.

Будапешт 5 червня. Орґан Кошута „Budapest“ доносить, що вчера відбула ся конференция межи ґр. Андрашім а ґр. Тісою, котра тревала звиш годину.

Варшава 5 червня. Доносять тут, що православне братство в Замостю постановило запротестувати против вилученя Холмщини з Королївства польского.

Петербург 5 червня. Комісия ради державної 9 голосами против 6 відкинула проєкт зміни ординациї виборчої на Литві і Руси.

Петербург 5 червня. Начальник головного заряду для справ місцевої господарки Гербель заявив в розмові з послом Гарусевичем, що проєкт самоуправи міскої в Царстві польскім буде на певно внесений до думи в жовтни сего року.

Берлин 5 червня. Півурядова „Südd. Reichskorresp.“ пише, що тридержавний союз яко такий не має причини займати ся справою Крети. Нїмеччина і Австро Угорщина полишають Італії яко одній з держав, виконуючій протекторат над Кретою, першеньство в тій справі.

Кольонїя 5 червня. До „Köln. Ztg.“ доносять з Берлина: Почин до з'їзду нїмецкого цїсаря з царем Николаєм подав сей послїдний. Не перечать тому з російскої сторони. Якраз в часї того з'їзду мала відбути ся прогулька цїсаря Вільгельма до Гамбурґа, але з причини запрошеня царя єї відкликано.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 4 червня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.		
Пшениця	14·20 до	14·50
Жито	10·— до	10·30
Овес	9·30 до	9·70
Ячмінь пашний	—·— до	—·—
Ячмінь броварний	8·50 до	9·50
Ріпак	—·— до	—·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).